

עפ"ת (מרכז) 31966-10-14 - אמנון מחבוש נ' מדינת ישראל

עפ"ת (מרכז) 31966-10-14 - אמנון מחבוש נ' מדינת ישראל מחוזי מרכז

עפ"ת (מרכז) 31966-10-14

אמנון מחבוש

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

[30.12.2014]

בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד

פסק דין

לפני ערעור על חומרת העונש שגזר בית משפט קמא על המערער בתיק ת"ד 533-05-11, כב' השופטת הבכירה אטליא וישקין.

המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בתיק בעבירות של נהיגה רשלנית, בניגוד לסעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א-1961, (להלן: פקודת התעבורה), סטייה מנתיב נסיעה, בניגוד לתקנה 40 לתקנות התעבורה, תשכ"א 1961 (להלן: תקנות התעבורה), אי שמירה על הימין, בניגוד לתקנה 35 לת"ת, גרימת חבלה של ממש, סעיף 38(3) לפקודת התעבורה, גרימת נזק, בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לת"ת.

העונש אותו גזר בית משפט קמא הוא 8 חודשי מאסר בפועל, 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור על עבירה של נהיגה בזמן פסילה, פסילה בפועל למשך 3 שנים, קנס בסך 3000 ש"ח.

מכאן הערעור שלפני.

אציין כי מדובר בגלגול שני לערעור.

בגלגול הראשון, ולאחר שב"כ המערער חזר בו מכל טענותיו לענין הכרעת הדין, הוחזר התיק לבית משפט קמא לקביעת מתחם ענישה בהתאם לתיקון 113, וגזירת העונש.

גזר דין בית משפט קמא:

בית משפט חוזר על קביעותיו בהכרעת הדין, מהן עולה כי רכב המעורב עמד בשול הדרך, לאור העובדה כי בתו הקטינה של המעורב, שישיבה בכיסא בטיחות לקתה בהתקף אלרגי והחלה לחרחר.

בשעת התאונה עמד המעורב (אבי הקטינה), מחוץ לרכבו כאשר חלקו העליון של גופו רוכן בתוך הרכב ואילו רגליו מחוץ לרכב. רכב המערער סטה עם רכבו ימינה, לשול הימני ופגע ברכב המעורב, מחץ את המעורב אשר עמד במקום, לעבר העקה הבטיחות, בנסיבות המתוארות לעיל.

תוצאת התאונה היתה פגיעה קשה.

בין השאר נגרמו למעורב שברים בצלעות 9-10 משמאל, שבר סגור בפמור משמאל ופגיעת מעיכה ו-DEGLOVING של כף הרגל אשר הצריך ניתוח דחוף עם מסמור של פמור וקטיעת כף הרגל מימין.

טענת המערער לפיה סטייתו נגרמה על ידי רכב אחר נדחתה.

בית משפט קמא דחה טענת המערער, אודות "טראומה איומה" שהיתה לו, לאור העובדה כי בחלוף שעתיים משעת חקירתו נמצא בהפלגה לחופשה בחו"ל.

עוד נקבע בהכרעת הדין כי המערער גרם ברשלנותו - רשלנות ברמה גבוהה להתרחשות התאונה ותוצאותיה. מכאן, נקודת המוצא של בית משפט קמא הינה קביעת מתחם עונשי על פי רף רשלנות גבוה.

בקביעת המתחם, נסמך בית משפט קמא על האמור בעפ"ת 49512-07-13, תומר נסים שמיר נ' מדינת ישראל (תאונה עם פגיעה קשה, שנגרמה מפניית פרסה ונהיגה משמאל לקו הפרדה רצוף) הנאשם בתיק זה היה נכה מוכר מטעם המוסד לביטוח לאומי המתקיים מקצבת נכות ועבודות חשמל אב לשני קטינים בני 3 ו-שנה וחצי, העונש שאושר במסגרת הערעור מאסר בפועל לתקופה של 8 חודשים ופסילה למשך 7 שנים.

כן נסמך בית משפט על קביעת בית המשפט במסגרת עפ"ת 23981-11-11, בענינו של קרני נהג אוטובוס מקצועי, וותק נהיגה של 25 שנה, 5 הרשעות קודמות מסוג ב.מ. (להוציא אחת) אשר גרם לתאונת דרכים עת לא ציית לאור אדום ברמזור ופצע קשות את המעורבת ובתה הקטינה. במסגרת הערעור הפך בית המשפט, החלטת בית משפט קמא, וקבע כי הנאשם ירצה 6 חודשי מאסר בפועל, ולא בעבודות שרות כקביעת בית משפט קמא. בבית המשפט העליון קוצרה התקופה ל-4 חודשי מאסר בפועל.

בעניינו, בית משפט קבע מתחם עונש הולם בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין. ניתן משקל לקולא לוותק נהיגה משמעותי, עבר תעבורתי שאינו מכביד, תעודות הצטיינות שקיבל המערער במהלך השנים בתקופת שירותו הצבאי. בית המשפט נתן דעתו למכלול האמור בתסקיר. אך קובע כי בהמלצת שרות המבחן, הרואה לנגד עיניו את עניינו של המערער ושיקומו, אין משקל לשיקולים אחרים הצריכים לעונש. קובע בית משפט קמא כי אין להתעלם מרף רשלנות גבוה, מנכות צמיתה למעורב, ולאור כל הנתונים שעמדו בפניו קבע בית משפט קמא מתחם ענישה למאסר לתקופה שבין המרה לעבודות שרות לבין 12 חודשי מאסר בפועל. ותקופת פסילה בין 3 ל-8 שנים.

בית משפט קמא אינו מקבל פסיקה שהוצגה על ידי בא כוח המערער לאור עונשים שהושגו בהסדרי טיעון, או פציעות קלות יותר ממקרה זה, או נסיבות רשלנות פחותות ממקרה זה.

העונש שנגזר כאמור 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל, פסילה בפועל למשך 3 שנים 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור על נהיגה בזמן פסילה.

טיעוני בא כח המערער:

בגלגול שני, קבע בית משפט מתחם עונש שונה, הנראה מקל מזה שנקבע בגלגול ראשון, אך התוצאה לא השתנתה. בית משפט קמא נסמך על מספר החלטות בודדות בהן נקבעו עונשי מאסר דומים. אך אינם מתאימים לענייננו.

העונש שהוטל חמור ותואם ענישה לתאונה שתוצאותיה אובדן חיים.

מפנה את בית המשפט לפסיקה מקלה יותר דומות שתוצאתן פציעות קשות.

המערער נמצא מתאים לריצוי עבודות שרות.

לא ניתן משקל לנסיבות אישיות, לפרק הזמן הארוך שעבר מאז התאונה.

אפשר להסתפק ברף התחתון שנקבע למאסר, כפי שנקבע לעונש הפסילה.

חרטת המערער היתה כנה ואמיתית, החופשה תוכננה זמן רב מראש, זו לא היתה החלטה ספונטנית, בית משפט קמא טעה בפרשנות שנתן לנסיעת המערער לחופשה המתוכננת.

טיעוני המשיבה:

מבקשת שלא להתערב בעונש.

בית משפט קמא על פי הוראות תיקון 113, ראה לנגד עיניו את עקרון הגמול וטובת הציבור.

בית המשפט התרשם מאדם בלתי מהימן, שלא נטל אחריות, והוכח בראיות כי לאחר התאונה נסע לשיט.

דין והכרעה:

יש לזכור כי מדובר בגלגול שני, כאשר בגלגול הראשון, הערער התייחס גם להכרעת הדין.

לפיכך נחשף בית משפט לכל תיק בית משפט קמא, ראיות פרוטוקולים, ומצא קביעת בית משפט קמא בהרשעת המערער כנכונה. בהמלצת בית משפט חזר בו המערער מטענותיו לענין ההרשעה.

מכאן שבנסיבות התאונה רף רשלנות גבוה.

נוכח הדגשת הנסיעה לחופשה בחו"ל, בסמוך מאוד לאחר התאונה, ראה בית המשפט קמא היעדר חרטה. שקיבלה ביטוי בעונש.

לעניות דעתי, אין בעצם הנסיעה, כדי להעיד על חרטה כנה ואמיתית כן או לא. הנסיעה לא היתה אך ורק של המערער.

ומכאן ההחלטה אם לבטל נסיעה שתוכננה מבעוד מועד, אולי לא היתה תלויה אך ורק בהחלטת המערער, והיה עליו להתחשב בדעות נוספות לעניין בטול הנסיעה.

זאת ועוד, עיינתי בפסיקה שהומצאה על ידי באי כוח הצדדים.

הפסיקה הינה לכאן ולכאן.

האירוע עצמו חריג לאופן נהיגת המערער. המערער נוהג מאז שנת 73 ולחובתו 11 הרשעות קודמות.

מתחם הענישה שקבע בית המשפט ראוי הוא.

יחד עם זאת, לאור העבר, לאור נסיבות התאונה ותוצאותיה, האמור בתסקיר, אני סבורה כי העונש הראוי הוא מאסר

בפועל, אך ניתן להסתפק ב- 4 חודשים.

נוכח כך עונש המאסר בפועל יעמוד על 4 חודשים בלבד, יתר רכיבי גזר הדין בעינם.

המערער יתייצב לריצוי עונש המאסר בבית סוהר הדירים, ביום 1.2.15 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס

כשברשותו תעודת זהות ופסק דין זה.

על ב"כ המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: **-*****.

התנאים שנקבעו לעיכוב ביצוע גזר הדין יעמדו בתוקפם עד להתייצבות המערער לריצוי עונשו. ניתן היום, ח' טבת תשע"ה, 30 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.